

Τρίγωνα: Η Ιδέα και η Μορφή

Με χαρά θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας κάποιες σκέψεις σχετικά με το Έργο των Τριγώνων. Όταν ξεκίνησα τη δική μου πρακτική Ψυχοσύνθεσης πριν από είκοσι πέντε χρόνια και πλέον, την ονόμασα *Τριγωνισμό (Triagonalis)*. Με αυτό, ήθελα να εκφράσω τη σημασία που αποδίδω στη δύναμη του τριγώνου — τόσο ως ιδέα όσο και ως διαμορφωτικό στοιχείο.

Το Έργο των Τριγώνων αποτελεί τμήμα μιας σχετικά νέας διδασκαλίας, νέας, εκτός των άλλων, και ως προς την επίδρασή της στη συνείδηση, την οποία ο Θιβετανός γνωστοποίησε στην ανθρωπότητα πριν από σχεδόν έναν αιώνα. Απόψε, θα στρέψουμε την προσοχή μας στο Έργο των Τριγώνων, αν και αυτό είναι ένα μόνο μέρος αυτής της διδασκαλίας, επιδιώκοντας να στοχαστούμε πάνω στη σχέση μεταξύ Ιδέας και Μορφής και πώς αυτό μπορεί να οδηγήσει σε εκπληκτικές διαπιστώσεις σε ένα βαθιά εσωτερικό επίπεδο.

Ο Θιβετανός αναφέρθηκε στο Έργο των Τριγώνων συσχετίζοντάς το με τη που αφορά το έργο του Νέου Ομίλου Εξυπηρετητών του Κόσμου. Το περιγράφει, αφενός, ως τη φάση της δημιουργίας ενός δικτύου φωτός που χρησιμεύει ως αγωγός επικοινωνίας μεταξύ Ιεραρχίας και Ανθρωπότητας και, αφετέρου, ως τον ταυτόχρονο σχηματισμό ενός δικτύου καλής θέλησης, το οποίο είναι ισοδύναμο με την αντικειμενική έκφραση που έχει η υποκειμενική επίδραση του φωτός. Αν και τα δύο δίκτυα δεν είναι πανομοιότυπα, είναι στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους.¹

Σε ένα βαθιά εσωτερικό επίπεδο, αυτά τα δύο δίκτυα σχετίζονται με το θεμελιώδες Τρίγωνο Ενέργειας που σχηματίζεται από τους τρεις Βούδες της Δράσης. Μαζί με τον Σανάτ Κουμάρα, τον Κύριο του Κόσμου, αυτοί οι τέσσερις ενσωματώνουν την ενεργό, νοήμονα και αγαπητική θέληση. Αντιπροσωπεύουν την πλήρη άνθηση της νοημοσύνης, έχοντας επιτύχει σε ένα προηγούμενο ηλιακό σύστημα αυτό που η ανθρωπότητα προσπαθεί τώρα να τελειοποιήσει στο παρόν ηλιακό μας σύστημα.

Λέγεται ότι καθώς τα δίκτυα των τριγώνων δομούνται και σχηματίζονται, η Επίκληση κατευθύνεται, ουσιαστικά, προς έναν από τους Βούδες της Δράσης. Όταν η ενέργεια αυτής της Επίκλησης είναι αρκετά ισχυρή, θα έρθει μια απάντηση.

Όλα αυτά δημιουργούν μια εξαιρετικά υποβλητική εικόνα· και είναι ακριβώς αυτό που κάνει το Έργο των Τριγώνων τόσο απλό και ταυτόχρονα τόσο δύσκολο. Είναι ακριβώς αυτή η υποβλητική σχέση που το καθιστά εξαιρετικά περίπλοκο για μερικούς, εμποδίζοντας τη σαφή σκέψη σχετικά με την ουσιαστική του απλότητα. Άλλοι, πάλι, θεωρούν το έργο εξαιρετικά απλό, δίνοντας έμφαση στις εξωτερικές και οργανωτικές όψεις του. Σύμφωνα με τον Θιβετανό, και οι δύο τρόποι σκέψης εμποδίζουν τον πραγματικό σκοπό του Έργου των Τριγώνων.

Μας καλεί, επομένως, να αποκτήσουμε επίγνωση του αληθινού σχεδίου που υπόκειται του Έργου των Τριγώνων, ενώ τονίζει επίσης πόσο εξαιρετικά σημαντικό είναι να μάθουμε την αληθινή λειτουργία των Τριγώνων. Το Έργο των Τριγώνων πρέπει να συνεχιστεί, σύμφωνα με τον Θιβετανό, αλλά ταυτόχρονα, όπως λέει, αυτό το έργο είναι τόσο καινούργιο και τόσο διαφορετικό από οτιδήποτε έχει προηγηθεί, που φαίνεται απίθανο να επιτύχει.²

¹ Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 253 (Σε ελεύθερη απόδοση)

² Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 274 (Σε ελεύθερη απόδοση)

Αυτή είναι μια ενδιαφέρουσα παρατήρηση που επιδέχεται περαιτέρω στοχασμό και θα προσπαθήσουμε να χρησιμοποιήσουμε την ένταση ανάμεσα στη σημασία του έργου και την άγνοια που το περιβάλλει, προκειμένου να ξεκαθαρίσουμε τον τρόπο που σκεπτόμαστε για τα τρίγωνα. Πίσω από αυτή την ένταση κρύβεται μια άλλη ένταση, και συγκεκριμένα εκείνη μεταξύ πολυπλοκότητας και απλότητας, οι οποίες, σύμφωνα με τον Θιβετανό, διαστρεβλώνουν την πρόθεση του έργου των Τριγώνων.

Ο Θιβετανός είναι ξεκάθαρος όσον αφορά τον σκοπό της δημιουργίας τριγώνων φωτός και καλής θέλησης. Αναφέρει ότι ο «σχηματισμός» αφορά «το απόθεμα ενέργειας στην εσωτερη και αιθερική πλευρά της ζωής, που αυτόματα και με πλήρως κυκλοφοριακό αποτέλεσμα επιτρέπει να προοδεύσει το εξωτερικό έργο των αντρών και γυναικών καλής θέλησης. Δεν είναι η καθαυτή καλή θέληση, αλλά η δημιουργία τριγώνων ενέργειας μέσα στο αιθερικό σώμα του πλανήτη, τα οποία εσκεμμένα εξειδικεύονται με καλή θέληση».³

Εδώ προβάλλει μια λεπτή διάκριση, η οποία μοιάζει ουσιαστική για την ορθή κατανόηση της λειτουργίας του Έργου των Τριγώνων. Από τη μια, υπάρχει το εσωτερικό και υποκειμενικό Έργο των Τριγώνων και, από την άλλη, το εξωτερικό και αντικειμενικό έργο της Καλής Θέλησης. Τα δύο αυτά συμπληρώνουν το ένα το άλλο, αλλά δεν είναι ταυτόσημα. Ο σχηματισμός των Τριγώνων εκφράζεται σαφώς ως ο στόχος που έχει κατά νου ο Θιβετανός, αλλά φαίνεται να υπάρχει ένας ανώτερος σκοπός πέραν τούτου, ο οποίος δεν έχει ακόμη καταστεί σαφής.

Αυτό σημαίνει, ότι στο Έργο των Τριγώνων δεν έρχεται πρώτα μια ιδέα ή ένα ιδανικό που υλοποιείται σε μορφή, αλλά αντίθετα, πρώτα δημιουργείται μια μορφή ή δομή —το δίκτυο των τριγώνων.

Αυτό το δίκτυο δημιουργεί ένα απόθεμα εξειδικευμένης ενέργειας —προικισμένο με την ποιότητα της καλής θέλησης—, μέσω του οποίου, και μόνο τότε, μπορεί μια έως τώρα λανθάνουσα Ιδέα να διαλάμψει και να ενεργοποιηθεί.

Με αυτή την έννοια, το Έργο των Τριγώνων δεν αποτελεί βέβαια ένα ηθικό κάλεσμα ή ιδεολογικό κίνημα, αλλά, αυστηρά μιλώντας, μια σχεδόν διαλογιστική τεχνική προετοιμασία για τη δημιουργία ενός αποθέματος ενέργειας.

Αυτά για το ίδιο του έργο. Από εδώ και στο εξής, θα επικεντρωθούμε στο υπόβαθρό του, καθώς γίνεται πλέον σαφές ότι το Έργο των Τριγώνων είναι πράγματι νέο και διαφορετικό από οτιδήποτε έχει σχεδιαστεί ή γίνει αντιληπτό στο παρελθόν.

Για να κατανοήσουμε γιατί αυτό το έργο είναι τόσο καινοτόμο, ας εξετάσουμε πρώτα τη θεμελιώδη σχέση μεταξύ Ιδέας και Μορφής. Αυτό σημαίνει ότι η αναζήτηση της ακριβούς έννοιας μιας λέξης, δηλαδή της μορφής της, είναι το σημείο εκκίνησης, διότι είναι νόμος ότι κάθε μορφή θείας αποκάλυψης πρέπει να αντιστοιχεί ακριβώς στο όνομά της.⁴

Ας πάρουμε τη λέξη «τρίγωνο».

1. Στην πρώτη, καθαρά γλωσσική της έννοια, το τρίγωνο είναι η σύνθετη λέξη των λέξεων «τρία» + «γωνία», υποδηλώνοντας ένα σχήμα που χαρακτηρίζεται από τρεις γωνίες (και επομένως τρεις πλευρές). Πιο συνοπτικά, μπορούμε να πούμε ότι είναι ένα επίπεδο σχήμα που οριοθετείται από τρεις γραμμές που μαζί σχηματίζουν τρεις γωνίες. Εν συντομία, εκείνο που έχει τρεις γωνίες.
2. Προχωρώντας ένα βήμα παραπέρα από την καθαρά γλωσσική έννοια, σε αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε οντολογική έννοια, θα λέγαμε ότι το τρίγωνο είναι ένα βασικό γεωμετρικό σχήμα που δημιουργείται όταν τρία σημεία συνδέονται με τρεις γραμμές,

³ Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ. 274 (Σε ελεύθερη απόδοση)

⁴ Το Φως της Ψυχής, σ. 104/105 (Σε ελεύθερη απόδοση)

δημιουργώντας ένα κλειστό σύνολο. Εδώ, στο επίκεντρο δεν είναι πλέον η λέξη, αλλά μια ταξινόμηση αρχών. Γνωρίζουμε επομένως ότι ένα τρίγωνο αποτελείται από τρία ξεχωριστά στοιχεία που σχετίζονται μεταξύ τους και μαζί σχηματίζουν μια κλειστή δομή. Πρόκειται για ένα πιο αφηρημένο επίπεδο, το οποίο ωστόσο μπορεί κάποιος να φανταστεί, να οραματιστεί και, ακόμα, να εφαρμόσει.

3. Προχωρώντας ακόμη περισσότερο, πέρα από τη δομή προς τη σχεσιακή έννοια, ένα τρίγωνο μπορεί να περιγραφεί ως μια δομή από τρία αλληλένδετα στοιχεία, όπου κάθε στοιχείο αντλεί το νόημά του από τη σχέση του με τα άλλα δύο, ενώ προκύπτει σταθερότητα μέσα από αμοιβαία ένταση και ισορροπία. Εδώ, τα σημεία του τριγώνου δεν θεωρούνται πλέον ως σχήματα, πρωτίστως, αλλά ως θέσεις ή λειτουργίες. Αυτό σημαίνει ότι τα μεμονωμένα στοιχεία — το άτομο που συνδέεται με ένα τρίγωνο — δεν μπορούν να σταθούν μόνα τους χωρίς να διαταράξουν το σύνολο.

Εδώ, μπορούμε να αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε τι εννοούσε ο Θιβετανός με την υπερβολικά περίπλοκη ή υπερβολικά απλή σκέψη που παραμορφώνει το Έργο των Τριγώνων.

- Ένας υπερβολικά περίπλοκος τρόπος σκέψης θα μπορούσε να οδηγήσει στην αντικατάσταση της ζωντανής σχέσης μεταξύ των τριών στοιχείων είτε από υπερβολική εννοιολογική διαστρωμάτωση είτε από απώλεια δυναμικής ισορροπίας. Μπορούμε να το μεταφράσουμε πρακτικά, για παράδειγμα, σε εκείνες τις στιγμές που ο συγκεκριμένος και αναλυτικός νους παίρνει το προβάδισμα.

Ως αποτέλεσμα, οι σχέσεις πλέον εξηγούνται (explained), αντί να βιώνονται (experienced).

Το συνολικό τρίγωνο χάνει τότε τη λειτουργία του ως φορέας έντασης και ισορροπίας και μπορεί να «περιπέσει σε σιωπή».

- Η υπερβολικά απλοϊκή σκέψη μπορεί επίσης να αποβεί περιοριστική. Σε τέτοιες περιπτώσεις, συμβαίνει το αντίθετο· οι διαφορές μεταξύ των τριών θέσεων ή σημείων ισοπεδώνονται. Κάτι παρόμοιο μπορεί να σμικρύνει το τρίγωνο σε μια γραμμή ή ακόμα και σε ένα σημείο. Η ένταση αποφεύγεται αντί να γίνεται αντικείμενο διαχείρισης και θα μπορούσε να πει κανείς ότι το τρίγωνο καταρρέει· η συνεργασία δεν είναι πλέον δυνατή.

Συνοψίζοντας, μπορούμε να πούμε ότι η πραγματική αποτελεσματικότητα του τριγώνου δεν έγκειται στην *αύξηση* ή τη *μείωση* των μερών από τα οποία αποτελείται, αλλά στην προσεκτική διατήρηση της ισορροπίας μεταξύ τριών διακριτών θέσεων. Αφ' ης στιγμής η συγκεκριμένη σκέψη *υπερισχύσει στην ένταση* (πολυπλοκότητα) ή *την εξαλείψει* (απλοποίηση), το τρίγωνο χάνει τη δύναμη της οργάνωσής του.

Μέχρι στιγμής, έχουμε προσεγγίσει το τρίγωνο σε διαφορετικά επίπεδα.

Το είδαμε πρώτα ως μορφή — ένα απλό γεωμετρικό σχήμα.

Στη συνέχεια, ως ένα πεδίο σχέσεων, στο οποίο η ένταση και η αναλογία είναι καθοριστικές. Τέλος, ως μια στάση συνειδητότητας, υποστηριζόμενης από καλή θέληση.

Σε αυτό το σημείο, αναδύεται κάτι ουσιώδες.

Όταν η ένταση διατηρείται — χωρίς ούτε να μειώνεται ούτε και να εντείνεται — δημιουργείται ένα πεδίο μέσα απ' το οποίο μπορεί να αναδυθεί νόημα το οποίο κανένα από τα ξεχωριστά στοιχεία δεν παράγει.

4. Αυτό μας φέρνει στο τέταρτο επίπεδο· του συμβόλου.
Εδώ, το τρίγωνο δεν θεωρείται πλέον σαν μορφή ή δομή, αλλά βιώνεται ως αρχή (principle). Το τρίγωνο, δεν *σημαίνει* τότε τίποτα άλλο· *ενεργοποιείται* λειτουργικά ως πεδίο.

Σε αυτό το επίπεδο, η καλή θέληση καθίσταται ορατή ως μια μαγνητική ποιότητα.

Όχι ως ηθική ώθηση, αλλά ως οργανωτική δύναμη που, όπως ένας μαγνήτης έλκει το σίδηρο, προσελκύει την Ιδέα επιτρέποντάς της να ριζώσει. Χωρίς καλή θέληση, η Ιδέα παραμένει αφηρημένη — ή κρυσταλλώνεται σε ιδεολογία. Με καλή θέληση, μπορεί να καταστεί ενεργή και να ενσωματωθεί στις σχέσεις.

Από αυτή την πλευρά, το Έργο των Τριγώνων γίνεται ορατό υπό ένα νέο πρίσμα.

Εδώ, δεν είναι τόσο η Ιδέα που διαμορφώνει πρωτίστως τη μορφή, αλλά περισσότερο η ίδια η μορφή που δομείται προσεκτικά. Το δίκτυο των τριγώνων δημιουργεί ένα πεδίο — ένα απόθεμα ποιοτικής ενέργειας — στο οποίο μια έως τότε λανθάνουσα Ιδέα μπορεί τότε να διαλάμψει και να τεθεί σε λειτουργία.

Η Ιδέα που παίρνει μορφή εδώ, στο Έργο των Τριγώνων, θα μπορούσε να περιγραφεί ως ένα δυναμικό του ίδιου του ηλεκτρικού ρεύματος: άορατο, ενεργό μέσα στο αιθερικό σώμα του πλανήτη, διαμορφωμένο σύμφωνα με τους νόμους της ισορροπίας και της αναλογίας.

Υπό κατάλληλες συνθήκες — χωρίς υπερβολική, ούτε και ελλιπή φόρτιση, ενεργό όσο και δεκτικό — αυτό το πεδίο μπορεί να συνδεθεί με την πηγή. Αυτό που τότε ενεργοποιείται δεν ανήκει ούτε αποκλειστικά στην εσωτερική εμπειρία ούτε αποκλειστικά στον εξωτερικό κόσμο, αλλά σε ένα πεδίο οργάνωσης στο οποίο αμφότερα ενεργοποιούν το ένα το άλλο. Αυτό που τότε μπορεί να γίνει ορατό δεν είναι η Ιδέα ως έννοια, αλλά η λειτουργικότητά της. Το παράδειγμα που αναφέρει εδώ ο Θιβετανός είναι η «αδελφοσύνη», όχι σαν ιδέα, αλλά ως ζωντανή σχέση.

Για άλλη μια φορά ας ειπωθεί, ότι το Έργο των Τριγώνων δεν είναι ούτε κάποιο ηθικό πρόγραμμα ή ιδεολογικό κίνημα, αλλά μια σιωπηλή, επίμονη, διαλογιστική προετοιμασία. Μια προετοιμασία στην οποία η μορφή διατηρείται, κατά τρόπο ώστε να μπορεί να δεχτεί ζωή. Τότε, όταν η μορφή είναι επαρκώς δομημένη και η ένταση προκύπτει αυθεντικά, ο Βούδας της Δράσης αναγνωρίζει αυτή τη μορφή, τη φύση του φωτός της και την ποιότητα της καλής θέλησης και επιτρέπει στη Ζωή Του να εισέλθει μέσα σ' αυτή.